

INFORMACE Č. 1/2026

K popírání nezákonně přiznaných pohledávek soudních exekutorů na náhradu nákladů bezvýsledné exekuce v insolvenčním řízení

Ministerstvo spravedlnosti (dále též „*ministerstvo*“) v rámci své dohledové činnosti zaznamenalo případy, kdy si soudní exekutoři v usnesení o zastavení exekuce z důvodu tzv. bezvýslednosti v rozporu s § 55 odst. 13 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), (nezákonně) přiznali náhradu nákladů exekuce vůči povinnému.

V návaznosti na to vydal dne 10. 3. 2026 ministr spravedlnosti *Stanovisko Ministerstva spravedlnosti k nákladům bezvýsledné exekuce*, jež je dostupné na webových stránkách ministerstva <https://exekuce.justice.cz>, konkrétně pak [zde](#). Jedná se o metodický dokument vydaný v rámci dohledových pravomocí ministerstva vůči soudním exekutorům (§ 7 exekučního řádu).

Ministerstvo v rámci dohledové činnosti rovněž zjistilo, že nezákonně přiznanou náhradu nákladů exekuce dotčení soudní exekutoři uplatňují jako vykonatelnou pohledávku v insolvenčních řízeních (následně) vedených s povinnými. V návaznosti na (zcela správné) popření této pohledávky co do pravosti však doposud bývaly insolvenčními správci podané žaloby insolvenčními soudy zamítány s odkazem na omezení přezkumné pravomoci insolvenčních soudů podle § 199 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon).

V kontextu shora uvedeného odbor insolvenční, soudních znalců a tlumočnicků ministerstva upozorňuje (nejen) insolvenční správce na existenci pravomocného [rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2026, č. j. 208 ICm 1566/2025-26 \(MSPH 78 INS 18608/2024\)](#), kterým tento v návaznosti na popření pohledávky insolvenčním správcem co do pravosti určil, že pohledávka soudního exekutora není po právu, neboť, mimo jiné: „**Soud by považoval za krajně nespravedlivé a za rozporné se základními principy právního státu, pokud by se soudní exekutor mohl domáhat uspokojení svých pohledávek v insolvenčním řízení pouze proto, že výrok svého rozhodnutí záměrně formuloval v rozporu s požadavky zákona, a odvolával se na to, že povinní měli možnost napadnout jeho rozhodnutí opravným prostředkem a že v insolvenčním řízení již požadovanou nápravu zjednat nelze. Rozhodovací praxe Nejvyššího soudu je přitom ustálena v závěru, že ani v insolvenčním řízení (podobně jako v řízení exekučním) nelze vyloučit, že věřiteli bude výjimečně odepřeno plnění na jeho pohledávku, jestliže v insolvenčním řízení vyšly nově najevo takové skutečnosti, pro které by plnění na pohledávku mohlo založit kolizi se základními zásadami insolvenčního řízení (§ 5 insolvenčního zákona), potažmo s dalšími procesními zásadami (srov. i § 2 o. s. ř.), a došlo by jím k popření základních principů právního státu a ke zcela zjevné nespravedlnosti (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2023, sen. zn. 29 NSČR 134/2022, uveřejněné pod č. 23/2024 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2024, sen. zn. 29 ICdo 149/2023).**“

V Praze dne 17.06.2026

Mgr. Julie Černá

pověřena zastupováním funkce ředitele
odbor insolvenční, soudních znalců
a tlumočnicků